

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 13.000

Letna inozemstvo . . . » 18.000

Letna inozemstvo, USA dol. 25

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXII. - Štev. 28 (1611)

Gorica - četrtek 10. julija 1980 - Trst

Posamezna številka lir 300

Človekova prihodnost je odvisna od kulture 60 let od požiga Narodnega doma v Trstu

Ko se je sv. oče Janez Pavel II. mudil v Parizu, je imel 2. junija pomemben govor pred UNESCO (organizacija Združenih narodov za vzgojo, znanost in kulturo). Pri tem je povedal stvari, ki so mu posebej ležale na srcu.

POMEN KULTURE ZA ČLOVEKA

Kako zagotoviti človeku srečno bodočnost? Človeški rod živi od umetnosti in razuma, je rekel sv. Tomaž Akvinski. Brez kulture ni človeka vrednega življenja. Kultura je osnovna razsežnost človekovega bivanja na zemlji. To pa ne izključuje različnosti kultur, v katerih se razvija človek. Ta je nosilec, predmet in cilj kulture, nenehno poudarja papež in iz tega ob luči evangelija izvaja potrebne sklepe.

Ni važno, kaj človek »ima«, temveč kaj človek »je«. Pri kulturi govorimo najprej o njenem odnosu do človekove narave, potem šele o zvezi s svetom in njegovimi proizvodi.

Evangelij in Cerkev spoštujeta človekovo dostojanstvo in si prizadevata, da bi človek postal vedno bolj — človek. Papež se zaveda, da mu bodo nekateri kritiki ugovarjali, vendar naj mu nihče ne zameri, če bo povedal naslednjo zgodovinsko skušnjo: »Kjer so odpravili verske ustanove, kjer misli in dela, ki jih navdihuje vera, predvsem krščanstvo, nimajo domovinske pravice, opazujemo, kako ljudje znova iščejo tiste vrednote zunaj institucionalnih poti, ko soočajo svoja človeška spoznanja in težnje z vsebino krščanskega oznanila.«

OSNOVA VSAKE VZGOJE JE ZDRAVA MORALA

Vrtno se spet h kulturi! Njena prava naloga je vzgoja. Po njej naj postane človek bolj človek, ne samo »z drugimi«, temveč tudi »za druge«. Nobenega dvoma pa ne more biti, da je prva in osnovna razsežnost vsake vzgoje zdrava morala: pravna kultura. Papež se tu ne spušča v podrobnosti, jasno pa poudarja prednost etike pred tehniko in ne priznava s kritiko današnji civilizaciji: »Pod frazo napredka skušajo današnje civilizacije prisliti človeka k lažnim imperativom. Namesto da bi spoštoval življenje, naj bi se ga čimprej znebil in uničil; namesto odgovorne zakonske ljubezni naj bi si privoščili največje mero spolnih užitkov zunaj vsakega čuta za odgovornost; namesto da bi pri dejanjih dajal prvenstvo resnici, se odloča po slepih nagonih, trenutnem razpoloženju in iskanju cenenega uspeha.«

KULTURA IN NARODNOST

Človek pripada nekemu narodu. Ta pa je skupnost ljudi, ki jih predvsem veže ista kultura, zato je tudi narodno občestvo velika vzgojna moč. Papež je tu povedal izkustvo poljskega naroda (človek se pri tem nehoti spomni njegovega govora na isti dan pred enim letom v Varšavi): »Izhajam iz naroda, ki je v zgodovini veliko pretrpel. Njegovi sosedje so ga večkrat obsodili na smrt, pa je kljub temu preživel in ostal zvest sebi. To ni zaslug njegove naravne vzdržljivosti, temveč njegove kulture. To je bila najmočnejša povezovalna sila, v njej se na poseben način razodeva njegova suverenost... Zato pa vas pozivam, varujte z vsemi razpoložljivimi sredstvi to osnovno suverenost, ki jo ima vsak narod zaradi svoje kulture. Varujte jo kot punčico svojega očesa za prihodnost človeške družbe. Ne dovolite, da bi postala plen nekakšnih političnih ali gospodarskih »koristi«, totalitarizmov, imperializmov in hegemonizmov, po katerih postane človek predmet nadvlade, ne pa nosilec svojega lastnega obvlada. Ali ne najdemo na evropskem in svetovnem zemljevidu narodov, ki imajo svojo kulturo čudovito zgodovinsko suverenost, ki pa istočasno nimajo svoje polne suverenosti. To je važna točka za prihodnjo človeško kulturo, važna zlasti danes, ko je tako nujno treba odpraviti vse ostanke kolonializma.«

POS LANSTVO ŠOLE

Pravijo, da človek postane človek po resnici in da preseže samega sebe z vedno popolnejšim poznanjem resnice. Papež je zavrnil očitke, da Cerkev želi obdržati ljudi v nevednosti. Šola je bila vedno tesno povezana s poslanstvom Cerkev. Koliko šol je ta ustanovila od osnovnih do univerz (Bologna, Salamanca, Krakov, Heidelberg, Leuven). Tudi danes želi pomagati s šolami, kjer to želijo. »Naj mi bo pa dovoljeno, da tudi za katoliške družine poudarim pravico, ki jo imajo vse družine, da se njihovi otroci vzgajajo v takšnih šolah, ki ustrezajo njihovem svetovnemu nazoru; posebej poudarjam pravico vernih staršev, da njihovih otrok v šolah ne učijo po programih, ki jih navdihuje ateizem. Tu gre za eno temeljnih pravic človeka in družine, ki je neodtujljiva in zato tudi nedotakljiva.«

ČLOVEKOVA BODOČNOST JE OGROŽENA

Veliki napredek sodobnih znanosti prinaša veselje, pa tudi skrb. Kam nas lahko privede, če ne bo spoštoval moralno-etičnih načel kot osnove vs

Papeževi brazilski dnevi

Do sedaj najdaljše papežovo potovanje v tuje dežele se bliža svojemu koncu. To soboto v jutranjih urah bo sv. oče spet v Rimu. V Braziliji je doživel veličastne sprejeme, pa tudi videl, čeprav samo v omejenem območju, mnogo revščine. Pogosto in mnogo je govoril, pa tudi poslušal. Sadovi njegovega potovanja pa bodo prišli kasneje, saj bodo delo božjega Duha in odprtosti srca tamkajšnjega prebivalstva.

Dve nevarnosti vsebuje vsako papežovo potovanje: da ostane le neka zunanja manifestacija in da ne gre v globine ter da se ga politično izrablja. Na vse to je predsednik konference brazilskih škofov kardinal Ivo Lohrscheider dejal: »Zadotavljam vas, da bo sv. oče v Braziliji videl lepe in pozitivne reči, pa bo mogel videti tudi "favelas" (naselja bede) v Rio de Janeiro in Salvadorju de Bahía. Predloženi mu bodo problemi delavcev v Sao Paulo, Indijancev v Amazoniji, »campesinos« (kmetov) v Pernambucu. Na nobenem kraju ne bodo pozabljeni reveži, trpeč in bolni. Na papežev obisk smo se duhovno skrbno pripravili. Ta priprava nam je nudila sijajno priložnost, da razložimo vernikom naravo Cerkve, skrivnost njene enotnosti in poslanstvo papeža v cerkvenem občestvu. Največji problem brazilske Cerkve ostaja poglobitev osebne vere, ki je bila do sedaj preveč tradicionalna in premagati verski individualizem, ko vsak dela le zase in svoje zadeve, nima pa čuta za skupnost.«

Sv. oče se je najprej ustavil v zvezni prestolnici Brasili, ki je nastala v času šestdesetih let in ima za njeno zgraditev največ zaslug tedanji predsednik češkega pokolenja Kubitsek. V Brasili ga je sprejel sedanji državni poglavar Figueiredo, kateremu je papež ob sprejemu v predsedniški palači dejal: »Cerkve spodbuja tiste, ki so odgovorni za skupno blaginjo, zlasti če se ponašajo s krščanskim imenom, da naglo, a obenem modro in uspešno izvedejo reforme v luči krščanskih načel, daleč proč od materialističnih ideologij. Človek ne sme postati suženj stvari, tvarnega bogastva, potrošništva, izdelkov, ki jih proizvaja. Ne sme biti suženj nikogar in ničesar.«

BESEDA BRAZILSKI MLADINI

Iz Brasile se je papež napotil v Rio de Janeiro. Spotoma se je ustavil v rudarski pokrajini Belo Horizonte, kjer nakopljejo največ železne rude na svetu. Njegova beseda je bila v tem mestu namenjena mladim. Ti tvorijo v Južni Ameriki polovico vsega prebivalstva. Dejal je:

V vas je želja, da bi odločno spremenili družbene osnove, ki se vam zdijo krivične. Upravičeno trdite, da je nemogoče biti srečen, ko je okrog nas toliko človeških bitij, ki jim manjka najbolj osnovno za človeka vredno življenje. Vi tudi pravite, da ni pošteno, da eni upravljajo tisto, kar bi drugi nujno potrebovali. Zato ste odločno graditi novo družbo, pravično in svobodno, v kateri bodo vsi in vsakdo mogli uživati sadove napredka.

Ko sem bil mlad, sem vse to doživljal tudi jaz. Videl sem, da se teptajo moje ideje. Pa sem se nekega dne odločil, da jih soočim z Jezusom Kristusom. Doumel sem, da mi samo On lahko razkrije njihovo resnično vrednost in vsebino. Tako sem odkril, da je socialna pravičnost resnična le tedaj, če sloni na človekovih pravicah. In te pravice bodo priznane le tedaj, če se bo priznala onstranska razsežnost človeka: da je ustvarjen po božji podobi in sličnosti, da je božji otrok in brat drugih ljudi, poklican k večnemu življenju. Če se zanika ta onstranska usmerjenost človeka, postane človek predmet izkoriščanja ali s strani drugih ljudi ali totalitarne države, ki se razglasi za najvišjo vrednoto.

Ko sem odkril Kristusa, sem tudi doumel, da Kristus oznanja svobodo božjih otrok in zavrača vsako suženjstvo, ki ima konec koncev vedno izvor v grehu. Dognal sem, da mlad kristjan neha biti mlad, ko se prepusti ideologijam, ki oznanjajo sovraštvo in nasilje. Kajti ni mogoče graditi pravične družbe na krivici, na zatiranju človekove svobode in teptanju osnovnih osebnih svoboščin.

Kot duhovnik, škof in kardinal sem v stiku s številnimi univerzitetnimi študenti spoznal, da se mlad človek nevarno postara, ko se da voditi od lahkotnega in komadnega načela, da namen posvečuje sredstva, da se da družbo izboljšati le s sovrastvom in razrednim bojem, z uvedbo brezrazredne družbe, ki pa kaj kmalu ustvari nove privilegirane razrede.

Tako sem se prepričal, da le ljubezen zbliža to kar je različno in uresniči edino v različnosti. Le resnična ljubezen gradi. Zato vam kličem: Ne pustite se iz-

rabljeni od drugih! Že lani so vam škofje, zbrani v Puebli, dejali: »Mladim je treba oblikovati kritični čut do različnih ideologij, zlasti materialističnih, da ne bodo od njih manipulirani.«

Na koncu je sv. oče pozval mladino, da če res želi, da se njene želje po pravičnejši družbi ne bodo razblinile kot mehurček milnice, naj premaga v sebi duha potrošništva in skušnjava imeti vedno več namesto biti vedno več in se ne prepusti »obupu spolnosti«, ki odvzame človeški ljubezni njeno pristnost in vodi k uničenju družinskega življenja.

PO BRAZILSKEM JUGU

Tretji dan svojega postanka v Braziliji je sv. oče preživel v bivši brazilski prestolnici Rio de Janeiro. V parku Flamengo je daroval sv. mašo, ki ji je prisostvovalo milijon oseb. Opoldne se je povzpela na hrib Corcovado, kjer stoji kip Kristusa Odrašenika in blagoslovil mesto, ki se v nedogled razprostira pod njim. Obiskal je tudi eno beraških naselij, »favela do Vidigal« na jugu velenesta. Bil je očitno presunjen od bede, ki jo je videl. Zamišljen je snel svoj škofovski prstan in ga poklonil tamkajšnjemu župniku z besedami: »To je za vaše reveže.« Odt

Razmišljanje ob dnevniku Ladota Piščanca

Tržaška »Mladika« je v junijski številki končala z objavo dnevnika kaplana Ladota Piščanca. Prof. Alojz Rebula je dnevnik odkril pri sestrah pok. Ladota in oskrbel njegovo objavo v »Mladiki«. V opombah je povedal, da objavlja dnevnik tako, kakor je bil napisan. Gre torej za avtentičen

negi odpora do njega. Zelo pa sta si bila blizu z že omenjenim podravnateljem in profesorjem dr. Ivom Juvančičem. Skozi ves dnevnik ga omenja. Bil mu je umetniški mentor, duhovni svetovalec in tudi prijatelj. Pred subdiakonomat je npr. zapisal: »Pred dnevi sem bil pri vicerektor-

Pok. Lado Piščanc na dan svoje nove maše v Renčah 12. junija 1938 v krogu svojih domačih. Z leve na desno: mama Ivana, sestre Marta, Zora in Mira ter oče Rafael

dnevnik, ki ga je Lado Piščanc pisal kot srednješolec, bogoslovec in potem kot kaplan v Cerknem. Prva leta svoje duhovniške službe ga ni pisal; znova je z njim začel v Cerknem. Kot bogoslovec ga je zaključil pred novo mašo 31. maja 1938, kot mašnik ga je znova začel v Cerknem 1. januarja 1943. V »Mladiki« je izhajal od januarja 1978 do junija 1980 pod naslovom »V zelenih daljavah božje bodočnosti«.

Ko je danes Ladotov dnevnik v celoti pred nami, je mogoče povedati besedo o tem našem duhovniku in pesniku, ki je skupaj z drugimi postal žrtev cerkijanske tragedije.

Dnevnik razodeva predvsem pesniško, čustveno osebnost, ki živi v svojem svetu umetnosti: niha med predanostjo petju in pesmi, pa duhovništvu. Imel je izvrsten tenor, bil je pesniško nadarjen. Privlačeval ga je zato svet umetniškega ustvarjanja. Malo pred subdiakonomat v letu, ko je potem bil posvečen v duhovnika, je 14. februarja 1937 zapisal v dnevnik: »Ko bi se zgodilo (da bi zapustil bogoslovje), bi šla moja pot na oder, v dramo in morda še v opero. Dolga in trnjeva bi bila ta pot, preden bi prišel do tiste umetniške višine, kakor bi si jo srce želelo.«

Na drugi strani je stal poklic, ki mu je bil nekako nakazan z vstopom v semenišče. Iz dnevnika je videti, kako se je do konca boril v sebi, iskal razsvetljenja v molitvi, pravega sveta pri predstojnikih, posebno še pri prof. Ivi Juvančiču. Na koncu je zmagal božji klic. Med duhovniškimi vajami pred subdiakonomat je zapisal: »Sedaj sem v predverju svetišča in v svojih rokah nosim predragocene vrče... Jutri bom stopil pred Gospoda in bom z večno obljubo daroval te dragocenosti na njegov svetilnik, ki bo postal odselek moje dediščine... Tako je volja božja, tako upam in v najtišjem in najglobljem dnu iskreno želim... Skoro ne razumem te volje božje in grem za njo z nepremagljivim nagnjenjem kot ovca za pastirjem, pa četudi v klavnico samo... Da, tudi če se preliva moja srčna kri, moram in hočem slediti tej volji, ako zares ljubim... (11. marca 1937).«

Preroške besede. Ali se je spomnil nanje, ko je stal ob breznju, kamor je omahnil komaj šest let pozneje?

Druga nit, ki se prepleta v dnevniku, so razmere v njegovi družini. Videti je, v kako neugodnih ekonomskih razmerah je živel družina Rafaela Piščanca, nižjega uradnika na pošti v Pisi. Živel je pač v podobnih razmerah kot je živel takrat večina dijakov in bogoslovcev v obeh naših semeniščih, samo da je Lado vse to globlje občutil, mehak kot je bil.

Potem omenja svoje prijatelje, sošolce, druge ljudi, ki se je z njimi srečeval v zavodu in izven zavoda. Cela galerija ljudi gre mimo bralca, ki z zanimanjem bere, kaj je takrat menil o njih Lado Piščanc in kaj so pozneje postali.

Seveda v dnevniku ne gre mimo raznih predstojnikov svojega časa. Toda teh omenb ni veliko. S tedanjim ravnateljem v bogoslovju msgr. Buttò-jem si nista bila najboljša, vendar ni čutiti kakega poseb-

ju. Njegove opombe so me vznemirile, a v dobro. Te dni veliko premišlujem o tem in čutim potrebo po jasnosti in trdnosti. Prišel sem tudi do zaključka, da bi me težko kdo drug tako dobro razumel kakor g. Lado... (svečenica 1937).

Prijatelji, ki jih največkrat omenja, so tisti, ki so podobno kot on nosili v sebi kako umetniško nagnjenje. Mirko Filej, zborovodja in komponist, Alojzij Kocjančič, pesnik, pa še kaka druga duša, ki se je z njo srečal izven zavodov med počitnicami.

Ob takšnem duhovnem razpoloženju Ladota Piščanca ni nič čudnega, če je velika odsotna v dnevniku politika, tista vsakdanja politika, ki o njej govorimo kot razpravljamo o vremenu. In vendar je v tistih letih bila »politika« precej pogost predmet razgovorov in tudi zapiskom v dnevnikih drugih fantov iz tistega časa. Ko pravim »politika«, mislim na razne dogodke, velike in manjše, ki so vznemirjali v tistih letih naše življenje v obeh semeniščih: smrt F. B. Sedeja, zamenjave predstojnikov v semenišču, vdiranje fašističnih zaupnikov v vodstva semenišč in v vrste dijakov in bogoslovcev, smrt Lojzeta Bratuža, spori zaradi škofa Fogarja, ki so segli globoko v življenje bogoslovnega semenišča v Gorici v tistih letih, in še toliko drugega.

Neka laična oseba, ki je doživela tiste čase, mi je rekla: »Res čudno, da o tistih hudih časih raznarodovalne politike pri nas v Piščančevem dnevniku skoro ni omenja.« Politični dogodki so v resnici odsotni v dnevniku, ker so bili pač odsotni v avtorjevem notranjem doživljanju. Sodi, da je bil tako ves usmerjen v svoja notranja duhovna in umetniška doživljanja, v svoj religiozno ustvarjalni svet, da se mu tisti problemi za njegovo osebno življenje niso zdeli važni, da zato o njih ne piše, se ne »izpoveduje«. Saj je njegov dnevnik v bistvu izpoved.

(Konec prihodnjiki)

</

Praznovanje zgodovinskega dogodka

Za začetek jubilejnega leta ob 16. stoletnici prvega oglejskega cerkvenega zbora, ki je bil leta 381, bodo v soboto 12. in v nedeljo 13. julija v Ogleju posebne slovesnosti.

V soboto ob 20. uri, na praznik zavetnikov goriške in videmske nadškofije sv. Mohorja in Fortunata bo v oglejski baziliki somaševanje, ki ga bo vodil škof iz Augsburga (Zah. Nemčija) Joseph Stimpfle. Pel bo zbor iz Castions della Mura.

V nedeljo ob 19. uri bo razglasitev jubilejnega leta in slovesno somaševanje, ki se ga bodo udeležili goriški nadškof Peter Cocolin, videmski nadškof Alfredo Battisti, ljubljanski nadškof Alojzij Šuštar, tržaški škof Lovrenc Bellomi, pordenonski škof Abramo Freschi, videmski pomožni škof Emilio Pizzoni in augsburški škof Joseph Stimpfle. Peli bodo zbori iz Tricesima, Castions della Mura, Medeuze, Marizza in moški zbor »Mirko Filej« iz Gorice.

Zborovanje goriških duhovnikov

Nadškof Peter Cocolin je v ponedeljek 30. junija sklical letno zborovanje goriških škofijskih duhovnikov, ki se ga je udeležilo kakih sto duhovnikov. Predsedoval je g. nadškof.

Za uvod je videmski profesor Pietro Bertolla imel predavanje o oglejskem koncilu leta 381. Nakazal je zgodovinske prilike, ki so privedle do sklicanja koncila, in pa sklepe, do katerih je na koncilu prišlo, namreč potrditev nicejske veroizpovedi in obsodba arijanskih heretikov. Po tem koncilu je arianizem v zahodnem delu krščanskega sveta v kratkem času izginil.

Temu zgodovinskemu predavanju je sledilo razmišljanje g. nadškofa. V svojem poročilu je nadškof pregledal nekaj pastoralnih problemov s posebnim ozirom na delo duhovnikov. Za nadškofom je podal poročilo tajnik škofijskega duhovniškega sveta don Graziano Marini. Njegovo poročilo je bilo bolj tehničnega značaja. Pozornost je zbudilo poročilo msgr. L. Ristitsa o finančnem stanju škofije in škofijskih ustanov. Iz poročila je bilo razvidno, da se je v škofiji veliko gradilo in prenavljalo, da se deloma še vedno gradi in da so zaradi tega tudi občutni dolgovi.

Ob zaključku so zastopniki posameznih duhovniških con iznesli opombe in priporočila svojih con. Slovenska cona se je ustavila predvsem ob vprašanju slovenske župnije v Gorici in ob vprašanju dušnega pastirstva v jezikovno mešanih župnijah, posebno še v devinsko-nabrežinski občini. Gre za dve vprašanji dušnopastirskega značaja, ki sta prisotni v nekaterih župnijah, ne pa v vseh. Iskanje ustreznih rešitev je pa problematično, ker številne duhovnike še vedno obremenjujejo stara predkoncilna miselnost in podzavestne usledne polpreteklih časov. Zaradi tega zastavljena vprašanja ne morejo najti soglasne rešitve. Potrebno bo, da se zori, je dejal g. nadškof.

Jubilejni festival domače glasbe v Števerjanu

Tudi letošnji jubilejni, tj. deseti zamejski festival domače glasbe je privabil v soboto, 5. julija zvečer in sledečo nedeljo popoldne zelo veliko prijateljev te glasbene zvrsti. K uspehu je pripomoglo tudi vreme, ki je obstalo, čeprav je drugače že od začetka pomlad silno muhasto.

Besede v pozdrav sta izrekla predsednik SKPD »F. B. Sedej« Simon Komjanc in župan Slavko Klanjšček. Dala sta priznanje vsem, ki se že leta trudijo, da ta festival živi in uspeva, zbira vedno nove glasbene ustvarjalce, spodbuja k nastanku novih skladb in tako krepi slovensko besedo.

Za festival se je javilo 23 ansamblov, prišlo pa jih je 18. Prvo nagrado za najboljšo melodijo v znesku 150.000 lir je omenjalna komisija prisodila pesmi Licia Breganta »Hladna sapica« v izvedbi ansambla »Mejaši« iz Gorice. Za najboljšo izvedbo so bili nagrajeni »Fantje iz vseh vetrov« iz Logatca. Za najboljši zamejski ansambel je bila označena skupina »Mi mladi« iz St. Primoža na Koroškem, nagrada za najboljšo besedilo pa je bila podeljena Ivanu Malavašiču za »Našo pesem«, ki jo je izvedel Zamejski instrumentalni ansambel iz Števerjana. Občinstvo pa je svojo nagrado prisodilo ansamblu »Vikis«, ki združuje slovenske delavce, kateri so začasno na delu na Švedskem.

»Števerjanski vestnik« št. 3

V ospredju pozornosti je 10. zamejski festival domače glasbe, ki se je med tem že izvršil. Potem je članek o volitvah, na katerih je Slovenska skupnost doživela prodoren uspeh. Objavljeni so šolski izidi z imeni števerjanskih dijakov in dijakinj, ki so izdelali v tekočem šolskem letu. Sledi poročilo o posvetitvi cerkve na Jazbinah, o prvem svetem obhajilu v Števerjanu in o poroki dveh aktivnih prosvetnih in župnijskih delavcev. Prijetno se bere Alenkin razmišljanje o časih, ko so Brici češnje brali, za sv. Janeza Krstnika kresnice na večer zabelestele, črički pa se oglašili s svojim koncertom. Sedaj pa je narava kot omrtnela. Ni več tako lepih poletnih noči kot so bile nekdaj.

Iz Beneške Slovenije

Narečni natečaj »Moja vas«

Nad 300 otrok iz Beneške Slovenije, Režije, Kanalske doline in celo Ziljske doline je s svojimi prispevki sodelovalo pri narečnem tečaju »Moja vas«, za kar je dal pobudo študijski center »Nediža«. Prispevke so poslali tudi otroci slovenskih izseljencev iz različnih evropskih držav.

Nagrajevanje udeležencev tega natečaja je bilo v nedeljo 29. junija v telovadnici srednje šole v Špetru ob Nadiži. Slovenske je bila zd